

не можемъ да дадемъ вѣра на клетвытъ имъ. Неразуменъ народъ! защото ны принуди противъ волята ни да земемъ едно отчаянно рѣшеніе противъ него и да търсимъ нашето спасеніе въ неговото погубванье! До когато тѣ ще държжтъ тѣзи проходы, ный съкогы ще мыслимы че тѣ искать да ни отнемжтъ земитѣ и да ны поробжтъ. Ако тѣ наистина мисляж да живѣжтъ въ миръ до съсѣдытъ си, тѣ щѣхж да са задоволижтъ съ туй което ный доброволно имъ отстъпихмы, и не щѣхж да са мжчжтъ да удържжтъ входоветѣ въ една страна срѣщю свободата на която не сж имали никаквы честолобивы замыслы. Но вий не гы познавате, о мждрый старче! Колкото за насъ, ный чрезъ едно голѣмо бѣдствіе са научихмы да гы познаваме. Престанете, о боголюбивый мжжо, да отлагате една праведна и неизбѣжна война, безъ която Есперія не ще може да са надѣе за единъ траенъ миръ. О неблагодарный, вѣроломный жестокий народе, който прогнѣвенытъ богове проводихж близо до насъ за да нарушжтъ нашето спокойствіе и да ны накажжтъ за грѣховетѣ ни! Но слѣдъ като ны наказахте, о богове! вий ще отмѣстите за насъ: вий ще бждете еднакво справедливы къмъ насъ както и къмъ нашытъ врагове.“

На тѣзи думы, сичкото събраніе са смути: виждаше са че Марсъ и Беллона минувахж отъ единъ строй войнскый въ другый за да распалватъ въ душытъ боевыя огнь, който Менторъ са стараше да угаси. Той посъ приказската тѣй:

„Ако ви правяхъ едни голы само обѣщанія, вий можяхте да гы не вѣрвате; но азъ ви предлагамъ нѣща вѣрны и дѣйствителны. Ако не са благодарите да имате заложницы Телемаха и мене, азъ ще направих да ви са даджтъ дванайсетъ отъ найблагороднытъ и найзнамениты Критяны; но праведно е тоже да дадете и вий отъ ваша страна заложницы; защото Идомей, който искрено желае миръ, желае го безъ страхъ и безъ униженіе. Той желае миръ, както казвате че и вий го желаете, отъ благоразуміе и умѣренность, а не отъ любовь къмъ распустижтъ животъ, или отъ боязнь предъ опасноститѣ, чрезъ които войната застрашава челоуцытъ. Той е готовъ да погине или да побѣди, но той